

MSSNDCLRCQ
Meessen De Clercq

-WUNDERKAMMER-
JANNIS KOUNELLIS
Senza titolo

24 april – 29 mei 2010

MEESSEN DE CLERCQ

Rue de l'Abbaye 2a t + 32 2 644 34 54
1000 Brussels Belgium www.meessendeclercq.com

Sinds het midden van de jaren 1960 werkt Jannis Kounellis (°1936) met organische en minerale materialen, gebruiksvoorwerpen en staalplaat. Zijn werk *Senza Titolo* (2007) bestaat uit een linnen doek en een metalen bed, verticaal op staalplaten bevestigd. Het bed verwijst onder meer naar zijn met ongekaard linnen beklede bed, een emblematisch werk uit 1969 dat bewaard wordt in de Galleria d'arte moderna e contemporanea in Turijn.

In dit werk verwijst Kounellis naar de vormelijke ruimte van het schilderij maar ook naar het object "bed". Het opgemaakte linnen op de metalen structuur van het bed kan gezien worden als een wit schildersdoek, een maagdelijke ruimte die voor alle mogelijkheden openstaat. Het oorspronkelijke idee van het schilderij verschuilt zich in dit werk. Het witte doek, nog ongerept en zonder teken, evoceert de "wording" van het schilderij maar draagt ook alle associaties van het bed als banaal meubel in zich.

Het bed is de intieme ruimte bij uitstek. Een plaats van droom, liefde, rust, pijn en geboorte. Hier is het onbruikbaar, want het staat verticaal, maar dat maakt de symboliek alleen maar sterker. Kounellis vertelt over de concrete ervaring, of het leven, maar spreekt ook het mentale en het affectieve aan, het politieke en de culturele referenties.

Wanneer men nadenkt over het witte doek, de Lijkwade van Turijn, het bed van de vluchteling, de zieke, de dode... wordt men onvermijdelijk getroffen door de valse onschuld van dit witte vlak. Op het eerste gezicht lijkt het onschadelijk. Maar door zijn spookachtige aspect (en misschien ook door de combinatie van linnen en staal) wordt het steeds onrustwekkender.

Het bed is een intieme ruimte, maar het doek kan gezien worden als een plaats van veruiterlijking, van communicatie. Kounellis brengt deze twee uitersten samen in een werk met een sterke présence, ook al gebruikt hij banale materialen: staalplaat, een metalen bed en linnen.

Dit contemplatieve werk kan op verschillende manieren geïnterpreteerd worden. De titel maakt ons niets wijzer, want zoals gewoonlijk heeft Kounellis die achterwege gelaten.